

Svajonų
ROMANAI

JENNIFER
FAYE

AR LENGVA
ĮSIMYĖTI
RAŠYTOJĄ?

Knygute.lt

Jennifer Faye

**AR LENGVA
ĮSIMYLĖTI RAŠYTOJĄ?**

Dviejų knygų serija
"*Vestuvių varpai prie Komo*"
Pirma knyga

Versta iš Jennifer Faye,
Bound by a Ring and a Secret, 2021
© Jennifer Faye, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2023
SBN 978-609-03-0872-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Vėl namie.

Džiana Kapelini nesišypsojo.

Šiandien ji nejautė euforijos, įprastai užplūstančios grįžus į Italijos kaimelį Džemą. Namai yra jos šventovė – vieta sugrįžti ir nusiraminti, bet šį kartą viskas kitaip. Ji tapo kitokia.

Išnuomotam automobiliui artėjant link kelionės tikslo Džiana gražė rankas stebėdama vaizdą pro užpakalinės sėdynės langą. Buvo saulėta ir giedra birželio diena. Pro langą išvydusi stebuklingą Komo ežero peizažą iš palengvėjimo atsiduso.

Jos žvilgsnis akimirką užkliuvo už vis dar nuogo bevardžio piršto, liudijančio tik dar vieną meilės nuotykį, pasibaigusį katastrofa. Žvelgdama į praeitį ji svarstė, ko kito galėjo tikėtis. Džiana taip karštai troško būti mylima, kad stengėsi tapti tokia, kokia iš tiesų nėra.

Tačiau taip buvo ne visada. Iš pradžių jie su Naldu po nemalonių išsiskyrimų su antrosiomis pusėmis tapo vienas kito emociniais ramsčiais. Naldas begėdiškai flirtavo ir Džiana pamilo jį už klišines merginimo frazes. Ėmus aptarinėti ateities planus santykiai greitai surimtėjo: Naldas

ketino toliau vesti savopopuliariąją televizijos laidą, o Džiana – sekti jį aplink pasaulį ir likti operatoriaus darbo užkulisiuose.

Tačiau mylimasis staiga ją paliko. Nebuvo nei įspėjimo, nei pokalbio. Tik paprasčiausi žodžiai: „Daugiau taip nebegaliu. Viskas baigta.“ Ir tada jis nustojo su ja kalbėtis. Tikras šunsnukis!

Džianai susidūrus su realybe rožiniai akiniai greitai nuslydo nuo nosies. Ir jai nepatiko, ką dabar regėjo. Sutikdama su viskuo, ką Naldas sakė ar darė, Džiana taip įnirtingai buvo paklusni ir nuolanki, kad dabar beveik nebeatpažino savęs. Ir kaip ji pasidavė? Kas nutiko viskam, kas buvo svarbu?

Bet šią akimirką blogi prisiminimai jau palikti praeityje. Šiąnakt ji pagaliau galės miegoti taip išsiilgtoje savo lovoje. Ach, kaip troško patogaus miego. Daugiau jokių bemiegių naktų palapinėje, jokios grublėtos žemės vietoj čiužinio. Sunku net pagalvoti apie visus nepatogumus, su kuriais teko gyventi šias savaites.

Rytoj ryte Džiana apmąstys artimiausius ateities planus.

Vienas jų – akistata su pussesere. Laimei, jai vienintelei Džiana prisipažino apie lyg iš niekur atsiradusią meilės istoriją ir laukiamas

sužadėtuves. Net ir tada pasidalijo tik bendrais faktais, neišduodama jo garsaus vardo, nenorėjo, kad kas nors pakištų koją jos laimei – sužadėtuvėms su deimantiniu žiedu.

Dabar, kai sužadėtuvės pranyko iš akiračio, ką pasakys savo pusseserei? „Tai tik dar viena nesėkmė.“ Arba tiesą – su vyrais jai visiškai nesiklostė.

Automobilis sustojo kaimo pakrašty, priešais turgų, ten ji pagriebė kelias būtinas prekes prieš keliaujant į vilą. Nebuvo namie daugiau nei mėnesį ir tuo laikotarpiu naudojosi vietinės nuomos agentūros paslaugomis. Ji dirbo televizijos kanalo apie gamtą operatore, todėl turėjo kliautis papildomomis pajamomis. Situacija neideali, tačiau piniginę papildė. Ir tų santaupų reikėjo, iki jos agentas suras naują darbo pasiūlymą.

Džiana susimokėjo už grietinėlę kavai bei kitus maisto produktus ir patraukė link išėjimo. Prie durų pastebėjo priklijuotą Fiorirų botanikos sodo prestižinio fotografijos konkurso skrajutę. Džiana visada norėjo jame dalyvauti, tačiau taip ir nerasdavo tam laiko. Ji įsidėmėjo informaciją vėlesniam laikui.

Džiana žengė per parduotuvės slenkstį su ryšuliu pirkinių vienoje rankoje ir savo manta

kitoje. Tik tada suprato, kad skubėdama nepaprašė automobilio vairuotojo palaukti ir dabar jai teks likusį kelią namo eiti pėsčiomis. Namai netoli, galbūt penkiolika minučių pėstute, tačiau dalis kelionės laukė įkalnėje, kopiant nelygiu žvyrkeliu. Šalia niekur nevedančio kelio stovėjo vos kelios vilos – josios buvo pačiame gale.

– Džiana? – pasigirdo balsas iš toli.

Nereikėjo nė galvos suknelėti, kad sužinotų, kieno jis. Tai pusseserė – jos vienintelės iš paskutiniųjų stengėsi išvengti. Negalima teigti, kad Džiana nemylėjo savo giminaitės. Tiesą pasakius, ji – viena brangiausių artimųjų. Tačiau Džiana nebuvo pasiruošusi prisipažinti dėl savo nevykusios meilės istorijos. Vėl.

Apsimetusi, kad neišgirdo, Džiana nenustojo žingsniavusi priešinga kryptimi. Skuodė greitai ir užtikrintai. Nors kaltė ir slėgė, prisivertė laikyti galvą aukštai iškėlus.

Džiana įtikinėjo save, kad jai reikia šiek tiek laiko įsikurti ir suimti save į rankas. Vos tik atradusi tinkamus žodžius, dėl kurių nesijaus paskutine nevykėle, galės pažvelgti į akis savo turtingai, gražiai ir sėkmės lydimai pusseserei, kuri gyvenime tvarkėsi puikiai ir buvo apsupta tokių pat vyrų. Kodėl Džiana negali būti į ją panašesnė? Malonesnė? Gražesnė? Turėti savybę,

verčiančią visus sutiktus vyrus Karlą iš karto pamilti.

Bet visa tai nebesvarbu. Džianai vyrų pakako. Tik per dažnai santykiuose pasimesdavo, pamiršdama tai, kas svarbu ir kas darė ją laimingą, – ji neleis istorijai kartotis.

Perėjus per kaimą Džianai nusviro galva. Pasižadėjo kaip nors pusseserei atsilyginsianti. Sutelkusi žvilgsnį į susidariusias provėžas Džiana sunkiai kėblino apleistu keliu, kurį supo vešli žalia augmenija ir medžiai. Lagamino ratukai siaubingai dardėjo žvyrkeliu. Retkarčiais vienas ar kitas įstrigdavo, Džiana aršiai jį truktelėdavo.

Kelio pabaigoje jos laukė namai – iš senelės paveldėta įspūdinga baltai įrėminta švelniai rausva vila, dengta degto molio spalvos stogu. Vilos grožis buvo amžinas. Ji stūksojo ant kalvos viršūnės, nuo kurios atsivėrė stulbinantis Komo ežero vaizdas.

Paprastos vilos žavesys neprilygo moderniajai architektūrai. Septyni miegamieji ir penki vonios kambariai – vila tikrai per didelė gyventi vienam žmogui. Tačiau Džiana negalėjo įsivaizduoti išsiskirsianti su savo namais – kaip ir jos senelė, Džiana vilą dievino.

Au. Au.

Iš krūmų išlindęs vidutinio dydžio šviesus trumpakailis šuo išbėgo į kelią, užtverdamas Džianą.

Šuo sustojo. Džiana taip pat. Kas dabar?

Moteris stipriau sugniaužė lagamino rankeną. Kūnas įsitempė. Ji įsistebeilijo į šunį, o šis į ją. Prisiminusi filmuojant gamtos dokumentiką įgytas žinias, Džiana nusuko žvilgsnį. Nenorėjo, kad jis gyvūno būtų suprastas kaip agresijos išraiška.

Džiana peržvelgė savo prisiminimus ir suprato, kad anksčiau šio šuns nėra mačiusi, todėl nebuvo tikra, ar jis draugiškas. Bet jiedu negalėjo tiesiog stovėti vidury kelio, stengdamiesi išvengti vienas kito žvilgsnio.

- Labas, mažuti, - Džiana prisivertė nusišypsoti.

Šuns uodega ėmė švytuoti į šonus - tai geras ženklas.

Ir jis ėmė artintis. Džiana nežinojo, kaip turėtų elgtis. Širdis daužėsi it pašėlusį. Šuniui priartėjus, sudrėko delnai. Gyvūnas tikriausiai būtų galėjęs už mylios pajusti Džianos susijaudinimą. Tačiau jo uodega nesiliovė judėjus.

Staiga šuo sustojo priešais. Atsitūpė ir

nužvelgė Džianą. Ji pastebėjo meiliausias rudas šuns akis. Ištiesė ranką, tamsus snukis ją apuostė. Tada ji perbraukė ranka šuns galvą. Šis pasitrynė į Džianos delną ir ėmė šokinėti aplink ją ratu.

Džianai pasirodė, kad jie susidraugavo. Ji iš palengvėjimo atsiduso. Nors šuo nemažas, matydama jo geras akis ir žaismingą būdą, Džiana nusprendė, kad jis jaunas.

- Labas, bičiuli. Ką čia veiki?

Tik tada atsitokėjo – juk kvaila kalbėtis su šunimi. Jis negali atsakyti. Tačiau nesišnekučiuoti irgi buvo nejauku, tarytum jį ignoruotų.

- Ar turi antkaklį?

Glostydama šunį ji priklaupė. Kailyje jautė įdubimą, tarytum gyvūnas įprastai dėvėtų antkaklį, tačiau dabar jo čia nebuvo. Keista.

Savaime suprantama, šuo turėjo namus – namus, kuriuose juo rūpinosi. Kailis švarus ir sušukuotas. Jis pašertas ir išauklėtas. Regis, kažkur kažkas šiuo metu ieško savo keturkojo draugo. Ir yra labai susirūpinęs.

Ji lėtai kyštelėjo ranką į kišenę ir ištraukė mobilųjį telefoną. Vengė staigių judesių, kad neišgąsdintų šuns.

Ekranas nušvito parodydamas, jog baterija

tuoj išsikraus. Tikėjosi, kad kelioms nuotraukoms to pakaks.

- Aš tave tik nufotografuosiu. Nejudėk.

Tačiau nejudėti jam buvo per sunki užduotis - šuo apuostė Džianą ir jos kamerą. Ir tik iš penkto karto pavyko padaryti padorią nuotrauką, kurią galėtų paskelbti socialinėse medijose ir surasti šeiminką.

Džianos ir šuns žvilgsniai susitiko:

- Nesijaudink, mes rasime tavo namus. O kol kas, ar norėtum eiti namo su manimi?

Ji čiupo lagamino rankeną ir pasižiūrėjo į jį:

- Nagi. Grįšime ir aš paskambinsiu keliems žmonėms. Net nepastebėsi, kaip greitai rasime tavo namus.

Ji ėmė eiti, o ką dar galėjo padaryti? Jis per sunkus nešti. Džiana tikėjosi, kad šuo seks pasikui ją. Nepatiko mintis palikti šunį čia vieną. Iš dalies jautėsi už jį atsakinga. Nenorėjo, kad jam kas nutiktų.

Atsisukusi Džiana pamatė šunį tupint vis dar ten pat. Kartojo sau, kad tai ne jos reikalas. Turėtų jį tiesiog palikti. Šuo greičiausiai žinojo, kur jo namai. Bet tada prisiminė dingusį antkaklį. Ką tai galėtų reikšti? Ar kas nors galėjo juo atsikratyti pakelėje? Nuo minties širdis smigo į

kulnus – iki pat jos mielų baltų basučių.

– Turiu maisto, – dar kartą pamėgino tikėdamasi, kad šuo ją supras. – Maistas. Ar tu alkanas?

Jis pasuko galvą į Džianos pusę.

– Nagi, geruti. Aš tave pašersiu.

Šuo atsikėlė ir nuturseno į jos pusę. Džiana nusišypsojo. Pasirodo, esti jam patiko. Laimei, maistas – visiems suprantamas žodis. Kurį laiką jie ėjo greta. Tada šuo išbėgo į priekį, ir ji susirūpino, kad gali pabėgti.

– Šuniuk! Šuniuk, grįžk!

Jis pasuko už kampo. Dėl vešlios augmenijos Džiana negalėjo įžiūrėti, kur pradingo. Iš pradžių bandė bėgti paskui, tačiau lagamino ratukas užkliuvo kelio vėžėse. Turėjo sustoti ir ištraukti. Staiga suprato, kad šuo bus jau seniai dingęs. Džiana tiesiog tikėjosi, kad jam nieko bloga nenutiks.

Akiratyje pagaliau pasirodžius namams, ji atsiduso. Jau buvo pradėjusi jaustis, lyg ši kelionė niekada nesibaigs. Bet pagaliau ji čia. Džiana atidarė vartus ir žengė pro juos. Senelės vila – vienintelė vieta, kur ji galėjo išsilaižyti žaizdas ir išsiaiškinti ateities tikslus, kadangi neteko ne tik savo beveik sužadėtinio, bet ir darbo. Turėjo

daug ką apmąstyti.

Tik priėjusi vilos duris pastebėjo šunį tupint šalia. Kaip jis prasmuko pro vartus? Paleidusi iš rankų lagamino rankeną pasisuko į naująjį draugą:

- Kaip žinotai, kad čia gyvenu? Tu aiškiaregys?

Au. Au-au.

- Nežinau, ką sakai, nes nešneku šunų kalba. Bet kodėl tau neužėjus į vidų, jei esi čia? Gal pavyks rasti ką nors skanaus.

Džiana atrakino duris ir įėjo paskui šunį. Permetusi akimis svetainę ir milžinišką moderniai įrengtą virtuvę Džiana įsitikino, kad viskas buvo ten, kur ir paliko. Turėjo pripažinti, jog vilos nuoma vertė ją jaustis kiek nejaukiai, nors papildomos pajamos buvo geros. Dievino savo namus. Čia saugomi jos brangiausi vaikystės prisiminimai. Džianos širdis sudužtų, jei vilai kas nors nutiktų.

Au.

Džiana nusišypsojo pažvelgusi į šunį, dabar tupintį jai prie kojų, lyg jie būtų metų metus pažįstami draugai. Šuo žvelgė į ją su begaline meile didelėse rudose akyse. Už ką ji nusipelnė tokio pasitikėjimo? Ir štai jis, tupintis šalia, kantriai laukiantis prižadėtų skanėstų.

Džiana priėjo prie lagamino, ant kurio ranke- nos kybojo medžiaginis pirkinų krepšys. Viduje buvo šviežiai keptos duonos, įvairių mėsos ir sūrio produktų. Džiana nebuvo tikra, kuo šeriami šunys, tačiau įsivaizdavo, kad jos naujasis draugas gabalėlio sumuštinio neatsisakys. Taip ir pasielgė – paruošė sau ir naujajam bičiuliui po sumuštinį. Džianos pilvas pritardamas su- urzgė – šiandien ji dar nepietavo. Visą dieną klio vėsi kofeinu, tačiau jos skrandis ėmė visiškai protestuoti prieš skysčių dietą.

Džianą gundė pirmasis sumuštinio kąsnis, tačiau pažvelgusi į prašančias akis negalėjo joms paprieštarauti. Šio šuns siela buvo tokia švelni ir miela.

– Prašau, – tarė ji, ištiesdama ketvirtadalį su- muštinio.

Šuo labai atsargiai, neįgnybdamas jai danti- mis, paėmė sumuštinį iš Džianos rankų. Jis kramtė... ir kramtė... ir kramtė, kol galiausiai nurijo. Džiana susirūpino, kad šuo nesužavėtas sumuštinio skonio, tačiau matydama, kaip paž- velgė į ją prašydamas dar, suprato klydusi. Mo- teris atsikando savo sumuštinio. Neblogai. Šuo ėmė nekantriai baksnoti jos alkūnę savo šalta šlapia nosimi.

– Gerai, gerai jau....